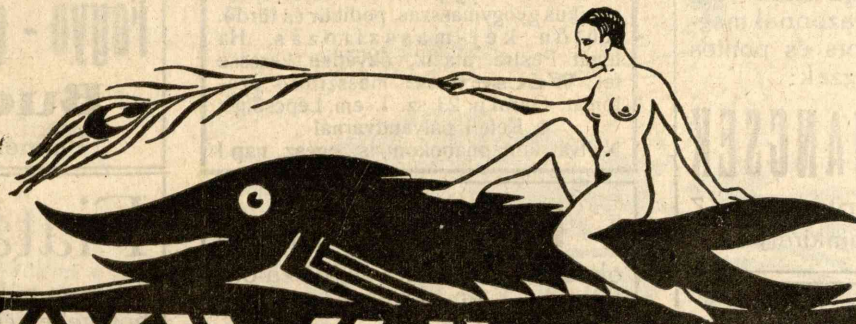

KÁVIÁR

A MODERN EMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMAIVAL FOGLALKOZÓ HETILAP

E heti számunk főbb
 tartalma:

Bakfisszerelem

Regény. Irta: Bán-dor

Tanulmányok a ne- mi életből

Irta: Dr. Krafft Ebing

A szerdai délután

Novella, írta: Flór

A kertész

Novella, írta: Huszár Sándor

Orosz sors

A cári balett titkaiból

Irta: Bán-dor

Lady és a táncos

Novella, írta: Ifj. Kubán Endre

Álom

Novella, írta: Kétsi Sándor

Egy agglegény jegy- zetei

Elbeszélés. Irta: d'Ory

Novella pályázat

Fotó Káviár, Timișoara

Ne okozzon gondot,
ha ollója, borotvája nem vág,
hanem hozza el és azonnal meg-
javítom. Olcsó, gyors és pontos
munkát végzek:

ALEX. KOMANCSEK

műköszörüs 7
Timișoara, II. Háromkirály u. 31

Bárki mindent kap

teljes meglegedésére és biztos jó ered-
ményt ér el, ha most ősszel szükség-
letét jácint-, tulipán- és egyéb pompás
virághagymákban Hollandiából, továbbá
lőzelek-, virág- és mezőgazdasági mag-
vait, növényeit, legnemesebb rózsáit

Mühle Árpád

cégnél, udvari szállító, mag-
kereskedés és kertészeti tele-
pén, **Timișoara**, III. yr.

(Alapított 1875) [E-42]

szerzi be. Árjegyzék kívánatra ingyen
és bérmentve.

Maison Perák

női fodrász szalon, Timișoara
Belváros, Lloyd-sor 4. sz. (34)

VIZSGÁZOTT FÜRDŐSNŐ
masszirozó szalonja (44)
modern villanygépekkel felszerelve, hi-
genikus gyógymasszás, pedikűr és fürdő.
Külön kéj-masszirozás. Ha
tenát Pestre utazik, okvetlen keresse
fel **Wécseyné** masszirozó sza-
lóját. Garai u. 23. sz. I. em. Lépcsőház
a Keleti pályaudvarnál
Nyitva ünnepnapokon is egész nap!

Ha Pestre jön 36

okvetlen keresse fel saját szalon-
jában manikűröző és masszirozó
szép, fiatal, csinos urhölgyet.
Látogatásnál hivatkozzon erre a
lapra. **Budapest**, V. Vilmos csá-
szár ut 40 II. fölépcsőház, I. e. 20

Uriasszony lakásán

fogyó és gyógymasszást végez,
manikűröz, pedikűröz.
Budapest, VII. Wesselényi u.
22. sz. I. em. 23. Lépcsőház (42)

MAJTHÉNYI KÁROLY

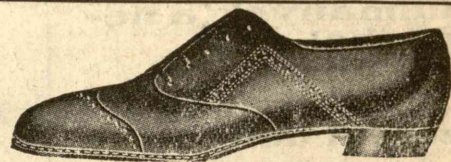
vízvezeték, villany- és
csatornázás szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 **Telefon 11-29**

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házteléfono és gáz-
kályhajavítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Tavaszi és nyári
divatcipők
Rácz Andrásnál

I. Str. Primăriei 8

MARTIN J.

Férfi és női fodrász, hajfestés és manikűr-szalón.
Timișoara, IV. Kossuth Lajos ucca 21. szám.

Őszi ujdonságok

Női filc- és bársonykalapok minden színben és
minőségben meglepő olcsó árak mellett.

Férfi kalapok nagy választékban:

Tuvicsák kalapszalón

TIMIȘOARA, Gyárváros, Fő ucca, 25. szám
Mercur mellett

Burberrys Ltd.

ANGOL SZÖVETEK

a legjobb minő-
ségben és dus
választékban,
utolsó divat szerint csakis a gyári lerakatnál:

Timișoara, Belváros, Jenőherceg tér
Piața Libertății.

42

Szerkesztőség és kiadóhivatal

Zimisoara, Gyárváros,
Vadászerdei alé 54

Hirdetési tarifa:

Hasábmiliméterenként 4 lei,
apróhirdetés szavanként 6 lei
Külföldi hirdetési díjak előre
fizetendők.

Előfizetési árak 1/4 évre:

Magyarországon 10 pengő
Romániában 240 lei

Külföldön máshol egynegyed évre
300 lei, mely összeg postautal-
ványon a kiadóhivatal címére
küldendő be.

Magyarországi előfizetőink kér-
jenek póstabefizetési lapot.
(Válaszportóra bélyeg melléke-
lendő.)

— Megjelenik minden héten, kedden —

Főszerkesztő:

DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:

BEN GIT

Szerkesztő:

BÁN - DOR

Tanulmányok a szexuális életből

A nekrophilák. (Hullagyalázók)

Irtá: **Dr. Krafft-Ebing**

A kéjgyilkosok gyalázatos csoportjába tartoznak az u. n. nekrophilák is, amennyiben ezeknél is egy lényegében borzalmat keltő képzet, melytől az egészséges ember irtózik, bennük kéjérzést támaszt és így nekrophil aktus véghezvitelére ösztönül szolgál.

Az irodalomban szereplő hullagyalázások esetei kóros jellegűek benyomását keltik, csak hogy egyes eseteket kivéve igen felületesen figyelték meg és irták le őket. Egyes esetekben a tünetek csak arra szorítkoznak, hogy a féktelen kéjszenvedély semmiféle gátló okot nem lát a következő halálban (mélyen sülyedt erkölcsiség és tulságos érzékiség.)

Ilyen eset talán a Moreau által közölt, mikor egy 23 éves férfi erőszakot akart elkövetni egy 53 éves nőn, s midőn ez vonakodott és védekezett, megölte, majd kielégítette rajta nemi vágyát és a vízbe dobta. Onnan kihalászta, hogy újból stuprátiót kövessen el rajta. A gyilkost kivégezték.

Számos más példát közöltek más francia szerzők is: Michéa, Epaulard, stb. Két esetben szerzetesek követték el a tettet, midőn a holttest őrizetén voltak. Egy harmadikban egy idiotáról van szó, aki az elmejavító intézetben a női hullákat gyalázta meg.

Bizonyos esetekben azonban kétségtelenül kitűnik, hogy a holt-

test az élő nővel szemben direkt előnyben van. Ha a kegyetlenkedésnek más jelei, pl. a hulla szétdarabolása stb. nem észlelhetők, akkor valószínűleg maga az élettelenység az, ami a perverz bűnösnek ingerül szolgál. Lehetséges, hogy a hulla, amelyben egyedül van az emberi alak és teljes akarathány egybekapcsolva, éppen ezért tudja azon kóros hajlamot kielégíteni, amely vágyának tárgyát az ellenállás minden lehetőségének kizárása mellett korlátlanul hatalmában akarja birni.

Brierre de Boismont olyan egyén élettörténetét közli, aki a holtest-felvigyázók megvesztegetése után egy előkelő család 16 éves leányának hullájához lopódzott be. Éjjel azután zajt hallottak a halottas szobában, mintha egy butordarab leesett volna. Az elhalt leány anyja belépett a szobába és megpillantott egy férfit, aki hálóingben a halott ágyáról ugrott le. Eleinte azt hitték, hogy tolvajjal van dolguk, de nemsokára rájöttek a valódi tényállásra. Kitudódott, hogy a tettes előkelő házhoz tartozó egyén, már többször gyalázta meg fiatal nők hulláit. Élethossziglani börtönrre ítélték.

Igen érdekes a nekrophilia szempontjából a Taxil által előadott története egy prälatusnak, aki időnként meg szokott jelenni Párizsban egy bordélyházban és az

egyik kéjnőt fehérre festve a diszágyon fekve rendelte meg magának.

Áttekinthetőbbek azon esetek, amelyeknél a bűnös a hullát meg rongálja, szétdarabolja. Ezen esetek közvetlenül a kéjgyilkosokéhoz sorakoznak, amennyiben a kegyetlenség, vagy legalább is azon ösztön, hogy a női testhez nyuljanak, az illető egyének kéjérzésével van összekötve. Lehet, hogy az erkölcsi érzék valamelyes töredéke az, amely e bűnösöket az élő nőn való kegyetlenkedéstől visszariasztja, lehet, hogy képze tük átugorja a kéjgyilkosságot és egyenesen annak eredményére, a hullára összpontosul.

Megfigyelések: Sergeant Bertrand, vézna testalkattal bíró egyén. 9 éves korában vonzalmat kezd érezni a másik nem képviselői iránt. 1847-ben, midőn a temetőben véletlenül egy frissen eltemetett hulla sírját pillantotta meg, az ösztön főfájás és szivdobogás kíséretében olyan erősen jelentkezett, hogy a sirt felásta, dacára annak, hogy a közelben emberek voltak és a felfedezés veszélye forgott fenn. Minthogy a hulla szétdarabolásához alkalmas eszköze tönkrement, megelégedett az-
zal, hogy azt a sírásó kapával ütögette.

A következő évben állítólag kétheti időközökben heves főfájások

kisérétében mutatkozott az ösztön, hogy a hullákon brutalitást gyakoroljon. A legnagyobb veszélyek és nehézségek közepette körülbelül 15-ször hódolt e szenvedélynek. Kezeivel kaparta ki a hullákat, karddal vagy zsebkéssel megsebezte őket és ezen helyzetben masturbált. A holttestek neme állítólag közömbös volt reá nézve, mindazonáltal bebizonyult, hogy ez a modern vampir több női hullát ásva ki, mint férfiét.

Ez év júliusában véletlenül egy 16 éves leány hullájára akadt. Ekkor ébredt fel benne először az a vágy, hogy a hullán koitust vigyen véghez. „Minden oldalról csókokkal halmoztam el, örültem a szívemhez szorítottam. Amit csak élő nőn élvezni lehet, az mind elenyészett az akkor érzett élvezet mellett. Negyedóra hosszat használtam így, aztán szokás szerint szétdaraboltam, majd újból eláztam a holttestet” — vallotta.

A törvényszéki orvosok „monomániát” vettek fel és a haditörvényszék egy évi börtönre ítélte.

Ardisson nevű egyén, 1872-ben született. A pubertás ideje alatt masturbált, a faluban megvásárol-

ható fellátor gyanánt ismerték. Atyjával osztozott azon koldus-asszonyok kegyeiben, akik náluk szoktak háltni. Női mellfetisista volt. Idővel nekrophiliához szokott. 3-tól 60 évig terjedő női hullákat ásva ki a földből, azokon succio mammae-t vitt véghez, cunnilingust, csak ritkán koitust. Egyszer egy női fejet, máskor, egy 3 éves leány hulláját vitt magával. Borzasztó tettei után a sirt rendbe szokta hozni. A börtönben a szégyen és megbánás érzetét nem ismerte. A katonaságtól megszökött, aztán koldusbottal vándorolt mindenfelé. Szerette a macskát és patkányt mint táplálékot. Újból sirás lett. Egy 17 éves, szép mellű leány temetése alkalmával felébredt benne a vágy, hogy a hullát kiássa. Ilyen profanatiót aztán számtalan sokat követelt el. Akkor érték tetten, mikor egy 3 éves gyermek hulláját otthon a szalmazsákban elrejtette, éjjel kielégítette azon nemi ösztönét, akkor is mikor a rothadás már megferlőzte a szoba levegőjét és így elárulta. Fesztelenül, nevetve vallott be mindent. A börtönben való élet tetszett neki.

esetleg más férfit találjon a helyén? Nem! Nem akar nevetséges lenni. A feketehaju Riával vége volt, majd talál magának egy szőke Lilit, vagy egy rézvörös Anitát.

De ma? Ki fogja kitölteni a mai estét? Elhagyatottnak, árvának érezte magát. Lehanyatlott a székbe. Szemei előtt elvonultak a mult szerdák. Mily tüzes volt Ria. Mennyi temperamentum, mennyi változatosság a szeretkezés terén. Kezei megremegtek, amikor a forró combokról lehuzta a habkönnyű selyembugyit, s ott vonaglott mellette a legszebb test. Esztét vesztette, amikor csókjai alatt magasba szöktek a hófehér mellék vérbimbói, vagy fejét befurta az asszony illatos ölébe, s vad, harapó csókokkal borította a kemény combokat. Megborzongott, ha a kéjre gondolt, amit érzett, amikor a tüzes ajkak végigszántották és elgondolhatatlan becézésekkel halmozták el testét... Hirtelen felugrott s elhessegette magától a mult képeit. Lezárt mindent, felvette kabátját, kalapját, s elment. Menni, csak menni, minden hová, az utcára, a kávéházba, mind egy. Csak nem tétlenül ülni s gondolkodni. Kilépett az utcára. Hideg esős őszi este volt. — Utálatos idő — morogta a fogai között. — Mily kellemes volna most a tüzesvérű Ria hálószobájában.

Borzalmasnak találta az utcát, mindenki sietett, mindenki rohant. Egy elegáns nőt sem lehetett látni. Nem volt tüzes tekintet, amit viszonzni lehetett volna, vagy formás, izgató lábszár, amelyikben gyönyörködni lehetne. A kávéház sem vonzotta. Vad dühvel ment tovább s csendes szitkokat morogva nézett néha körül. Szemei egy csemegeüzlet kirakatán pihentek meg. Magas halmokban feküdtek a pralinék, a cukrozott gyümölcsök és a különféle Heller bombák.

Megint Riára kellett gondolni, szenvedélyesen szerette a Heller bombákat. Az ő feladata volt, hogy állandóan csak evvel az édességgel kedveskedjen neki. Különben a felesége éppenugy bolondult értük. Két év előtt neki is számtalanszor vitt haza belőlük. De amikor újra a legényélet szokásait kezdte felvenni, lassanként abbahagyta ezt is. S most itt áll a kirakat előtt és bámulja a különböző színű apróságot, melyek izlésesen heverték a fe-

A szerdai délután

Ötöt ütött az óra az elegáns nagy íróasztalon. Finom, halk csengésük elhalt a levegőben. És Ödön mégis megrezsent. Hirtelen mozdulattal tolt el a rajzokat, felugrott s izgatótt lépésekkel sétált fel alá a szobában, majd újra visszaült az íróasztalhoz, kinyitott egy fiókot. Újra a kezeiben tartotta a nagy sárga levelet, mely hosszú, elegáns sorokkal volt teleírva. Elolvassni? Újra? Minek? Hisz tudta a tartalmát. Egész jól tudta. Tehát vége!... Nem is akarta viszontlátni. Megunta. Elég soká tartott. Három egész hónapig. Unalmassá váltak az örökösen egyforma szerdai délutánok. Hideg és száraz szavakkal írta meg neki a nő. Az ismert sárga levélpapírán, amelyből ő is ajándékozott neki egy nagy kartont.

Rendben van. Tehát vége. Hirtelen mozdulattal tépte szét a papírt.

Mégegyszer és mégegyszer s a papírrongyok a papirkosárba hullottak.

Újra felugrott és rőtta ideges lépésekkel a szobát. Mihez kezdjen most? Megszokta, hogy ezeket az órákat fél hattól kilencig nála töltse. S levele kiszakította a szokott kerékvágásból. Ami annak örökösen egy formáságot jelentett, az neki a változatosság volt, amire szüksége van, hogy felüdüljön a házasság unalmas igájában. Megint visszatért az íróasztalhoz, ideges kezekkel turkált a felhalmozott iratok között.

Továbbdolgozni ma, ebben az órában lehetetlennek tűnt fel előtte. Tudta, csillogó szemek, pihegő keblek, forró combok fognak a szemei elé tolni. Az órára nézett. Őt perc múlva félhat. Ilyenkor szokott belépni hozzá, ilyenkor jött eléje mosolyogva, észbontó pizsamájában.

Vagy mégis elmenjen? Hogy

**Elsőrangú román,
magyar és francia
ételek**

ELITE
KÁVÉHAZ ÉS ÉTTEREM

Kitűnő italok. Naponta frissen csapolt
temesvári sör. Menü-rendszer. Kis me-
nű 40 lei, nagy menű 60 lei. Szíves
pártfogást kér
Blau Gyula.

hér dobozkákban. Hirtelen hangos füttty hagyta el a száját. Azt a ragyogóját, minek szaladjon ily árván végig az utcákon! Miért ne tölthetné el a tea idejét egyszer a feleségével is? Nem lesz nehéz itt sem, egy kis pikanteriát belekeverni. A felesége fogadószobája is kedves és meghit fészek. A nagy állólámpa tarka selyemernyője ott is bűbajos fénybe von mindent. Külön élvezet lesz egyszer a feleségénél eljátszani a szerető szerepet, — gondolta magában. Belépett az üzletbe és a karton Hellerbombák mellé még két szelet cukrozott ananászt csomagoltatott és megelégedett mosollyal lépett újra az utcára. Emelt fejvel, győzelmes tekintettel, gyorsan haladt hazafelé. Járása ruganyossá lett, tartása vállalkozókedvet mutatott. Vigyázva balanszírozta a nem éppen kis csomagot a kezén. Mikor egy virágkereskedés előtt elhaladt, még két hosszuszáru vörös rózsát is vett.

Hazaérve lassan, vigyázva zárta fel a folyosóajtót, s anélkül hogy kabátját letette volna, a szobáján keresztül az ajtóhoz sietett, amely a felesége szobájába nyílt.

Hangos, ezüstös kacaj csendült fel az ajtó mögül.

— Nem, nem, ... szerdán nem vagyok férjes asszony... akkor szabad vagyok... szabad mint az erdő madara...

— Hogy érted ezt, édes minde-nem?

Mélycsengésű férfihang tette fel ezt a kérdést. Ödön összereszt. Lélekzetét visszafojtva állt meg az ajtónál.

— Hát ő minden szerdán elmegy ... tudniillik az uram... elmegy a kis kalandjai után. Megszüntette a kö-zösségünket. De csak erre a pár órára. Ilyenkor nem vagyunk háza-sok. Minden más időben és órában pedig tisztességes és hű felesége vagyok az uramnak.

— És ha a szerdai estéhez hoz-zájönne a szombat vagy a vasárnap?

— Elhatároztam, hogy mindenben az uramhoz tartom magam, tehát akkor szintén lépést tartanék vele.

— Bizonyára nem esne nagyon nehezedre.

— Ne beszélj így! Ne gondold, hogy ennek az utnak az első lé-pése könnyű volt. Megbántva érez-tem magamat és éreztettem is vele. De különben is — mindegy — az ember tulteszi magát az ilyesmin és megszokja ezt is, — a férje hüllen-ségét is...

— Annál is inkább, ha mindjárt más van a helyébe.

— Hát magától értetődik, hogy máshol kárpótlom magamat és vi-gaszталást keresek.

— Vigasztalást csak a szerencsét-lenek keresnek, csak nem akard evvel mondani...

— Hallgass most — forrón csen-gett a hangja — most csak csókolj, ölelj magadhoz... erősebben... érezni akarom melleimen fogaid vad hara-pását,... hadd remegjek meg kezeid forró simogatásaitól... magamban akarlak érezni... siess... siess... hadd érezzem férfiasságod lüktető erejét... mert tudom, ebben a pilla-natban ő is csókol, ő is harap és élvezi a kéj minden gyönyörét... jobban ölelj, tépd harapd a teste-met... mert így jó... így... oly... jó... drága... édes...

Csend, csak sóhajok, kéjes lihe-gések.

— Azt mondtad, szerencsétlen... szerencsétlennék éreztem magam akkor... amikor ez kezdődött... de most már túl vagyok rajta. — S újra felcsendül az ezüstös kacagás.

Ödön megmerevedett az ajtónál, már el akart menni, de nem tudott. Lábai mintha ólomból lettek volna, homloka veritékes volt. Kezei meg-markolták az ajtó vastag függönyét és tehetetlenül tépdették. Lélegzése gyors és lihegő volt. A torkában érezte a szíve lüktetését. A keze lassan felemelkedett, hogy lenyomja a kilincset, de még féluton a leve-gőben megállt. Felfigyel újra az asz

szony kacagó hangjára.

— Én nem kívántam ezt a sza-badságot... de most... hogy meg-kaptam... és hogy meg is izleltem... most meg is tetszett... és élvez-etemet találok benne...

Ödön kezei elengedték a függönyt. Nehéz, ólomnehéz lépésekkel halad keresztül a szobáján, s megy le a lépcsőkön. Az utcán megáll s sze-mei a csomagra és a két vérvörös rózsára esnek, melyeket még mindig görcsösen tart ujjai között. Egy ke-serű mosoly torzítja el a száját.

Nem. Tényleg nem várta. Nem várta, hogy a férj — szerető meg-találja az utat újra hozzá, azt az utat, amit a sárga bucsulevél muta-tott meg. Haragudjon most ezért? Tehet-e neki szemrehányást? És ha úgy találta volna otthon — egyedül — őrá várva — mi lett volna ak-kor? Egy megállóhely a kalandjai sorában — semmi más! Elég be-csületes volt, hogy ezt beismerje magának.

Lassan haladt le az uccán. Meg-állt, egy mélyet lélegzett és fel-emelte a fejét.

— Igaza volt neki — gondolta. — A szerda az övé és... az enyém. Mindegyiknek van hozzá joga.

Halkan füttyörészni kezdett. Lizzie jutott az eszébe. Lizzie, a kis kőrista-lány, aki legutóbb is hogy könyör-gött, hogy látogassa meg újra. Hogy fog ez most örülni neki és milyen boldog lesz, ha meglátja az édessé-get és a két szál vörös rózsát...

Flór

Fotó „Káviár” Timișoara

Lady és a táncos

— Irta: Ifj. KUBÁN ENDRE —

(Nagyuri kényelemmel berendezett lakás. Hatalmas bőrfotelek, oldalt raffinált izléssel elkészített selyempárnáktól hemzsegő szalon. Az asztal mellett ezüstvedrekben hűsítő italok. Ketten vannak. A bártáncos és a Lady. A lady idősebb, negyvenen felüli gondosan ápoltt uriasszony, aki el akarja csábítani a bártáncost és azt már előre áldozatnak tekinti. A bártáncos: huszonhét éves, minden héjjal megkent nagyvilági kalandor, aki már többször volt felül, mint alul és most újból fel akar emelkedni. Az asszony segítségével és főleg annak pénzével. Amint látjuk tehát az áldozatnak inkább az asszonyt tekinti, mint saját magát. A szerelmi harc javában folyik.)

Lady: Milyen tikkasztó hőség van.

Táncos: Igen asszonyom. Az idei nyár idejét tépő. Még jó, hogy nekünk táncosoknak nem igen van időnk aludni. Meg aztán el is szoktunk tőle.

Lady: Persze. Nincsen idejük, mert a gálás kalandjaik után kell szaladgálniuk.

Táncos: Oh Asszonyom, sokkal rosszabb a hirem, mint aminő valóban vagyok.

Lady: Ne szerénykedjék, hiszen a saját szememmel láttam, amikor pincérrel levelet küldtek önnek ismerős asszonyok, akik mind irigyelték, hogy velem foglalkozik.

Táncos: Hogyan? Észrevette volna?

Lady: (Fölényesen mosolyog.) Igen. Még azt is tudom, hogy a társaságomba tartozó hölgyek kilencven százaléka már viszonya volt és miután kihasználta őket, mint kifacsart citromot, eldobta azokat. Kedvesem, láthatja, hogy én alaposan ismerem a viszonyait és nem igen van előttem titkolni valója.

Táncos: Titkolni valóm? Mégis. Hátha van...

Lady: Mindent tudok magáról. Tudom azt is, hogy... selyemfiu...

Táncos: Asszonyom...

Lady: Maradjon csak ülve és ne keljen fel... Konkrét forrásból tudom. Lady Astortól ötszáz fontot kapott tizenkét pásztoróráért, Lady King aranyékszereken kívül szintén adott pénzt Önnek... Folytassam tovább?...

Táncos: Megzavar... De ha tudja is ezeket a dolgokat... egyet nem tud...

Lady: De igen... Mert nincsen titka előttem... Hiszen kémleltem...

Táncos: És mégis nem tud mindent... Nem tudsz mindent és hiába lázadozik ellene a büszkeséged és fel akarsz kelni, vagy ajtot akarsz nekem mutatni, mert letegezlek... Távolról sem tudsz mindent... Mit tudjátok ti Lady, akiktől távol volt mindig a szenvedély parázsló máglyája, hogy mi ég, lobog bennünk...

Lady: Kérem türtőztesse magát... Engem ez nem is érdekel...

Táncos: De igen. Most elmondom... Nem fojtom többet magamba... Elvégre ez is volt a célom. Oh, mert ne gondold, hogy mindig magamban akartam tartani. Igen, egy nap eléd akartam állni, hogy megmondjam neked... Mert tud meg, hogy szeretlek... Akarok, amióta először megláttalak. Már akkor elhatároztam, hogy az enyém leszel. Azért foglalkoztam sorra az összes barátnőiddel, mert tudtam, hogy ez felkelti kíváncsiságodat és engem is el akarsz venni, ahogy elvetted egész életeden keresztül barátnőidtól azoknak szeretőit...

Lady: De hiszen akkor...

Táncos: Nem még nem készültem el... De én nem akartam osztzkodni... Nem akarom, hogy vaktó szépségű tested titkait másnak is feltárd, nem tűröm, hogy másé legyen, még ha az a férjed is... És ezért volt az, hogy lealacsonyítottam magamat selyemfiúvá... Igen igazad van, hogy Lady Astortól ötszáz fontot kaptam... De a pénz megvan... Kaptam még másoktól is, de ezeket a pénzeket csak azért harácsoltam össze, hogy elég legyen a kettőnk számára, mert megszöktetlek... Gyere velem, kiviszlek Délamerikába... Ragyogó szerződés van a kezem között... Számodra is... Miénk lesz az élet... Nem parancsol nekünk semmi és senki... Is-tennőm... Asszonyom... Gyere...

Lady: Robert... Én is nagyon szeretlek... Követlek... Amikor csak akarod...

Táncos: Így... Így piheg a karjaim között... Milyen tüzes a csó-

kod... Olyan illatos a tested, mint a legillatosabb Lotuszvirágé...

Lady: Tiéd vagyok...

Táncos: Köszönöm kedvesem... Szerelmednek első nagy jelét adtad... Milyen szép is vagy, ahogy így ellankadtan fekszel... Oh ne, ne tagad meg tőlem azt az élvezetet, hogy még gyönyörködjem benned kisé... Látod, milyen kegyetlen az élet, amikor egymásra találtunk, ahelyett, hogy szürcsölhetnénk az örök kék és mámor serlegéből, dolgoznunk kell. Igen kedvesem... Dolgoznunk... Készülnödni a szökésre... Látod annyira komoly minden, hogy itt van két hajójegy. Itt van két utlevél, te mint a feleségem jössz... Most siesünk, te csomagold össze ruhádat és a Majestic hajóhoz küld, mint Miss Eszter Ruth... Az ékszereidet pedig add át gyorsan... Siess, én előre viszem őket, így... mind itt van? És most előre... Esfe legyél a hajónál, hogy me-hessünk...

Táncos: Hello... Megérkeztem édesem... De most aztán sietés... Egy-kettő. Nehogy elkéssünk... Igazán nincsen vesztegetni való időnk...

Eszter: Az ékszerek megvannak? Sikerült megszerezned őket...

Táncos: Meg. A te utleveledet mutattam neki. Azzal, hogy kimegyünk Délamerikába... Már a dumára bedült... Amikor azután csókolni kezdtem... Végleg elvesztette a fejét és úgy hápogott a kék től, mint a gyöngytyúk...

Eszter: Édesem... Köszönöm az ékszereket... Nagyon szeretlek...

Táncos: És ha meggondolom, hogy a Lady, amikor beléptem, engem tekintett áldozatnak, holott akkor már a pók kiterjesztette föléje csábjait...

Eszter: Ja, ez a szerelmi háború... Hol az egyik fél, hol a másik győz... De valaki mindig le lesz igazva...

Minden igénynek megfelelően
(44) **manikűröz**

csinos, fiatal hölgy

Előzékeny kiszolgálásban részesül, ha erre a lapra hivatkozik

Budapest. IV. ker.
Váci ucca 60. I. em. 10. főlépcsőház

A kertész

Írta: Huszár Sándor

Jean, a kertészlegény egykedvűen öntözgette a zsendülő rózsapalántákat. A virágbokrok illatozva hajbókoltak a szelidfényű Nap felé s az orgona illata összeölekezett a Napsugárral. A délután enyhe fuvalatában színes szárnyu pillanatok kergették szerelmesen egymást.

Megnyílt a kerli rácsos ajtó, s a napfény egy magas, fiatal lány karcsu alakját rajzolta a füves pázsitra.

Jean illendően köszöntötte a leányt, ki mosolyogva visszaköszönt:

— Jónapot Jean. Itthon van a kisasszony?

— Igen, itthon van. Tessék felmenni a szobájába.

A leány eltűnt a kert egyik kanyarulatában. Jean pedig tovább folytatta munkáját.

Néhány perc múlva két fiatal lény kacagása csendült át a virágskerten. A leányok kart karba öltve sétáltak a kert utain. Jean mellett megállottak és érdeklődve szemlélgették a kertészlegény munkálkodását. Jean ügyet sem vetett a lányokra, csak akkor csillant meg a szeme, amikor az egyik leány lehajolt, hogy virágot tépjen, s a rövid szoknya alól kivillant a kombiné csipkéje. A finom selyem alsónemű lágyan simult a combokra, s ahogy Jean az első pillanatokban elkábult a női huskáprázatos panorámájának látásától, szédületében nem tudta, hogy az alsónemű, vagy pedig a két comb van-e selyemből...

A férfi vére lobot vetett, s a vágy már ágaskodni kezdett benne.

A lányok a füves pázsitra telepedtek. Testüknek formáját a könnyű öltözetük élesen kidomborította. A láb karcsu ívelése, a boka finom rajza, a térdek klasszikus gömbölyűsége, s a térdcen felül kidomborodó test, mely a csipőnél merész ivben szökik karcsúságba, hogy aztán a keblek pompás előrelendülését még jobban érzéforralóvá tegye, Jeanban elvetette az ösztön vágyának magvát. Éhes szemekkel nézte a lányokat, kik távolról sem sejtették, hogy a közelükben levő férfi most gondolatban meztelenné vetkőzteti és

görcsös elképzeléseiben magáévá teszi őket.

Jeanban feléledtek a régi öleléseinek emlékei. Múló és elfutó kalandok, melyek lehűtötték mámorba hevülő testét. Ezek a szerelmek csak percnyi történetűek voltak, s cseléd, megsobalányok a hősei. Jean, még sohasem ölelt urilányt. Most két pompás nőstény volt előtte, urilányok mind a ketten. Az egyik a ház kisasszonya, a másik pedig a ház kisasszonyának barátnője. Urilányok. A husuk finom és illatos. Testük selyemben, mely még kíváncsabbá teszi őket. Vajjon, az ölelésük, a szerelmesen lihegő vonaglásuk muzsikája milyen raffinált bujaságu melódiákat rejthet magában?

Jean agyában a kéjes elképze

lésü képek sűrűn váltották fel egymást és elképzelései növesztették, erősítették benne a vágyat, hogy a lányok közül bármelyiket maga alá alázza. A szüzességük olaj a vér tüzére. Most ahogy hanyatt fekvé az eget nézik, s a térdek fölé csuszott a szoknya alatt halvány ékalakban fut egy sáv addig ameddig Jean elképzelése elér, hogy odaérve megborzone az izmos férfitest, most oda kellene bukni a nők bármelyikére, hogy egymás Vagyonában elmerülve, egy ölelő, áldott mozdulatlanságban szárnyalják át a mindenséget.

*

A ház kisasszonyának barátnője eltávozott. Jean fecskendőjével a kertészlak előtti virágokat öntözgette.

Ajándék

A ház kisasszonya egyedül tért vissza. Megállt Jean előtt. A testének közelségéből kiáradó fluidumok körülfonták és begubózták Jean felforrosodó és hevesen dobogó szívét. Öröletes, lebirhatatlan vágyat érzett, hogy magához ölelje a lányt, aki nemiségének kábulator nagyszerűségeiben felhejhujásodott a káprás, izgatott férfi szemeiben.

A lány elgondolkozva nézett Jeanra, aki égő, piruló tekintetét elfordította előle. „Ha sokáig itt marad, megölelem”, gondolta a férfi. — Lesz ami lesz!

A lány közelebb lépett, hogy Jean munkáját alaposabb figyelemmel kísérje.

— Szép mesterség a kertészet. Ugye Jean?

— I...gen... — hörögte Jean. — Szép mesterség.

A lány tovább folytatta:

— A kertészkedésben van költészet. Mindig virágok között lenni és virágokkal foglalkozni, gyönyörű dolog.

— Te vagy a gyönyörű — gondolta Jean.

— Ugye Jean, a kertészek mindannyian szép lelkű emberek.

A leány megállt a kertészlak nyitott ajtó előtt.

— Maga itt lakik?

— Igen.

— Bizonyára virágos álmai vannak.

Jean alig tudott uralkodni önmagán. Amint a lány mint beteljesülésre váró ígéretként csacsogva hajladozott előtte, érezte, hogy percről percre elveszti az önuralmát. Tudta, hogy ha most az érzéseiről beszélné, a lány rémülten elmenekülne előle.

A lány ártatlanul nyujtózkodott, s nekifeszülő két hegyes keblének bimbója szinte keresztülszurta a ruha vékony selymét. Jean szeme előtt elborult a világ. Már nem tudta tartóztatni önmagát. Agyába villant az emlékezés, amikor először kívánta meg a leányt s a vágyban fetrengő éccakákon bamba pollúciók serege kísérte az álmait.

Forró, áradó vérhullám rezdült a szíven keresztül. — A szobámban... — mondotta rekedten — a

szobámban van egy gyönyörű virág...

— Igazán? Mutassa.

A kertészlakba léptek. Jean észrevétlenül bezárta az ajtót.

— Hol van a virág? — kérdezte a lány.

— Itt. — válaszolta Jean és a lány felé lépett.

A férfi szemei vérben usztak és arca ellorzult a vágytól. A lány észrevette ezt a furcsa változást és idegenkedve nézett Jeanra, ki-nek karja önkéntelenül ölelésbe lendült.

A leány ebben a pillanatban megértette a férfi szándékát és ösztönszerűen félreugrott az ölelő támadás elől, majd rémülten felsikoltott:

— Jean!... Az Istenért!... Mit akar?

— Téged akarlak, uri kisasszony... Téged!

A férfi előreugrott és elkapta a sikolozva menekülő lányt. Két karja acélos abroncsként fonódott a leány dereka köré, ki kétségbeesett védekezéssel igyekezett menekülni a férfi öleléséből. Combjaik a két ellenkező erőfeszítéstől dühösen összeszorultak. Jean érezte, hogy öléhez feszül a lány öle, s a lány testének melegsége átömlik az ő testébe. Ez az érzés teljesen elvesztette az esztét. Az ágy felé vonszolta a lányt, aki ütötte, verte, karmolta, ahol érte. Birkóztak, eszevesztelen. A lány erejét a rémület és az iszonyat sokszorozta meg, míg Jean erejét a vágya tette legyőzhetetlenné. Az ágy közelébe érve, Jean egy lendülettel az ágyra döntötte a lányt.

A lány a férfi testének sulya alatt leszorítva, már alig tudott védekezni. Jean az izgatottságtól félőrülten tépte a lány ruháit és remegő ujjai kéjesen markolászták a hamvas mellecskéket. A védekezése mindig erőteljesebb lett, de a borzalom percről percre lidércnyomásos rémületek magvát hintette el benne.

Jean keze végigcsuszolt a combok felett. A szoknya alá nyult s amikor elérte a célját, a lány feliszonyodva sikoltott, majd ájultan, mozdulatlanul nyult végig az ágyon.

Amint a férfi érezte, hogy a leány nem ellenkezik, meglegedett vigyorgással feltápáskodott, gyors mozdulatokkal ledobálta testéről a ruháit, azután visszatért az ágyra, ahol a lány megtépett ruhában eszméletlenül feküdt. A férfiujjak feloldották a kombinét, melyből előbukkant a meztelen női test...

Jean nem bírta tovább. Szétnyitotta az összeszorosodó combokat, a női test fölé hajolt és kéjes hörgéssel hullott a kierősza-kolt gyönyör kábulataiba...

Ez a hely

a MIA Krém számára való fenntartva, amely a dr. Kovács-gyógyszertárban, Timișoara-Fabricapható, de a hirdetést nem közölné, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

Pályázat

Mivel az utóbbi időkben olvasóink közül egyre többen és többen keresnek fel minket alkalmi novellákkal és cikkekkel, szerkesztőségünk engedve a megnyilvánuló óhajnak

Novella pályázatot

hirdet a következő feltételek mellett:

1. Pályázhat bárki eredeti, vagy idegen nyelvből fordított novellákkal és kisebb regénnyel.
2. A beküldendő anyag tiszta és olvasható kézírással, vagy pedig ritkított sorokban, írógéppel, a papír egy oldalára i va, küldendő be a szerkesztőség címére.
3. Csak azok a kéziratok jöhetnek figyelembe, amelyek kizárólag a lap irányához alkalmazkodnak.
4. Minden kézírathoz jelíges levél csatolandó, amely a szerző pontos címét és nevét tartalmazza. A novellákat a beérkezés sorrendjében a szerkesztőség leközi a laptan, azonban csak azok a kéziratok lesznek közölve, amelyek a lap nivójához alkalmazkodnak.
5. A pályázat 6 hónapig tart és hat hónap múlva írókból és művészekből összeülő zsűri dönt a már megjelent novellák felett.
6. A szerkesztőség három díjat tűz ki a három legjobb novella írójának:
I. díj. „Bán-dor” hét darab bibliofil könyve, amatőr kiadásban.
II. díj. A lap egy évi tiszteletpéldánya.
III. díj. A lap félévi tiszteletpéldánya.

Ne utazzon el
a legujabb

„HERMES”

vasuti menet-
rendkönyv nélkül

Bakfisszerelem

Regény. Irta: Bán-dor.

(8)

Megpróbált tehát egy más oldalról közelebb jutni a titokhoz és a gyermek arca, mely hol krétafehér, hol pedig bíborvörös volt, tanusította, hogy a helyes uton jár.

— Lord Dalton mindig jó volt Önhöz, kedvesem? Kissé féltem, hogy egyedül utazott el vele. Ön most 14 éves, szívem, és ilyenkor kezdenek a leányok különbözni a férfiatól, nem igaz? Ugy-e nem sokat játszott vele?... Vagy talán megengedte neki, hogy az ágyban mondjon Önnek jóéjszakát, vagy pedig, hogy belépjen Önhöz, mikor vetkőzött... vagy mutatott neki valamit, amit nem lett volna szabad látnia?

— Oh... nem... természetesen nem!

Nagyon akadozva válaszolt és a hang, melyen beszélt, meghazudtolta a szavakat. Purley asszony határozottan folytatta;

— Mondjon nekem meg még egyet, szivecském, nem úgy gondol maga rá, ahogyan egy fiatal leánynak nem szabad egy férfire gondolni? Mondja meg az igazat, hiszen annyi év után bizalommal lehet hozzám... Valamit már ugyanis tudok az igazságból. A foltok a fehérenemün bizonyítják, hogy valami történt, aminek nem lett volna szabad megtörténnie... Mesélje hát el...

— Nem tudok semmit...

A dajka anyai keze gyorsan és határozottan kutatni kezdett és úgy találta, hogy a kis leány kedvesének pusztá említésére is izgalomba jött.

— Ő is megfogta magának itten, míg oda voltak? — suttogta félénken a dajka.

— Oh, nem. Persze, hogy nem! — volt a barátságtalan válasz és hevesen ellenkezett, mikor kéterős, szeretetteljes kar az ágyra fektette és szétnyitotta a lábait. De a dajka az ilyen dolgokban nem volt tapasztalt és úgy találta, hogy minden rendben van. Gyöngéden megcsókolta a kinosan sóhajtozó leánykát, egy kis beszédet tartott még neki a tisztátalan gondolatok

távoltartásának szükségéről, aztán egyedül hagyta Monát reménytelenül és kétségek között.

De már a következő napon, mikor lord Dalton a kertiház közelében a fűben feküdt vele, ismét elfelejtette bánatát, habár a sok elővigyázati rendszabály, melyekre ügyelnie kellett, a cromeri nagy szabadság után nagyon nyomasztólag hatott reá... Félelemből, hogy foltokat kap, mindig levetette alósoruháit és eldugta a kertiházban. Mint minden ember a szenvedély első stádiumában, Mona is nagyon sokszor és bőségesen élvezte a gyönyört, ha fel volt izgatva.

Végre, hogy a sok szóbeszédet elkerüljék, szükségessé vált lord Dalton elutazása és Mona leplezetlenül megmutatta szomorúságát emiatt. Maga a nevelőnő is megremült végül és kemény szavakkal beszélt bizonyos buta kis leányokról, akik azt képzelik, hogy felnőtt férfiak szerelmesei beléjük. Egy hét múlva lord Dalton visszajött, de Mona fáradt és kedvetlen volt és nem találta meg szokott élvezetét. Állandóan fejfájásai voltak, reggelenként fáradtan, betegen, izgatottan ébredt. A rendes havi jelenség nem mutatkozott, úgy tűnt fel neki, mintha egy hét alatt az egész teste elsorvadt volna.

Purley asszonynak is feltűnt ez. Vigasztalta a kis beteget, hogy aztán ismét jó lesz minden, de két nap múlva mégis elhívatta a háziorvost.

Az orvos, szimpatikus jó ember volt és régi barátja Monának, aki sohasem mulasztotta el, hogy kis tréfáiba be ne avassa a doktor bácsit. Most azonban nehéz volt a lelkének, mikor jöveteléről értesült s halvány ajkakkal és rémült némasággal üdvözölte őt.

Mily nagy megkönnyebbülés volt számára, mikor azt hallotta Purley asszonytól, hogy az orvos egy ilyen kisebb szabálytalanságnak nem tulajdonít semmit jelentőséget és valami orvosságot rendelt neki. És mikor három nap múlva ismét

eljött, miután az orvosság nem használt, a leányka már sokkal jobb kedvű volt és vidáman üdvözölte őt. Nem vette észre, hogy a jóságos arc hirtelen rémülten és zavartan néz rá, miután a pulzusát megtapogatta és a nyelvét megnézte... Az orvos magával huzta Miss Hamiltont a mellékszobába, aki egy örökkévalóság után egyedül tért vissza.

— Mona, édes Monám! Arcán világosan látszott a félelem, mikor föléje hajolt: — Stevens doktor reméli, hogy Ön nem fog ellenkezni, de kénytelen a testének egy bizonyos részét megvizsgálni. Ő orvos és már sok fiatal leányt látott meztelenül, úgy hogy Önnek sem kell szégyenkeznie.

— Nem, én nem akarom — felelte Mona reszkető hangon és halálosan elsápadt.

— De édes Mona, ezt muszáj! Kérem, ne legyen olyan haragos. Nem szabad elhanyagolni annak a dolognak a kimaradását. Meg kell találnia az okát.

— Nem, én nem akarom, hogy ott megvizsgáljon — volt a makacs válasz. — Adjon inkább valamilyen orvosságot.

— Kedves kis Mona — Miss Hamilton hangja suttogása halkult — én megértem, hogy ez nagyon kellemetlen Önre nézve. De ha akarja én, vagy Purley asszony itt maradunk azalatt, de doktor Stevensnek látnia kell egy pillanatra azt a helyet.

— Csak azért, mert a fejébe vette — felelte a leányka remegő hangon. — Azt hinné az ember, hogy 9—10 éves vagyok, mikor arról beszélnek, hogy egy férfi megnézzon a lábaim között, mintha ebben nem is volna semmi. Ez utálatos. Jó... de ha már feltétlenül látnia kell, akkor egyedül akarok maradni vele. Nem akarom, hogy az egész ház körülöttem álljon.

Miss Hamilton kiment és Mona elrejtette fejét a párnákban. Néhány pillanat múlva hallotta, hogy nyílt az ajtó és léptek közeledtek

A modern lakások, irodák, intézetek, szállodák díszre az acél

csőbutor

vas- és rézbutort, ágybetéteket stb. diszkaput, kerítést, rácsokat igen jutányos áron szállít a

Metalia

festve, nikkelezve, kromozva, mert higiénikus, örökké tartó, kényelmes és meglepő olcsó Ezenkívül mindennemű Telefon 13—35

vas- és rézbutorgyár, Timișoara Erzsébetváros, Műhle Vilmos-u. 22. (44)

az ágyhoz. Néhány bevezető szó, aztán levették róla a paplant, kinyitották hálóöltözetét és egy kéz tapogatta végig a gyomor tájékát, miközben barátjának lélekzete röviden és élesen hallatszott. Azután szélfeszítette a lábait és a félelem dacára megrázkodva a kéjtől érezte, amint egy ujj egy... kétszer behatolt. Azután ismét rendbehozta a paplant és nagy csend következett.

A félelem, hogy a doktor mindent elmond Miss Hamiltonnak, arra bírta Monát, hogy fejét felemelje a párnákból. Egy pillantás a hűséges, bánatos arcra, rögtön értésére adta, hogy minden fel van fedezve és kis kezét kérőleg tette a kabátja ujjára.

— Kérem, ne mondja meg senkinek!

— Szegény, kicsi szívem! Szegény kis Monám! Meg kell mondanom az igazságot. Tudja Ön, hogy mi áll előtte?

— Mi áll előttem? Oh, Miss Hamilton rettenetesen meg fog büntetni. Kérem, ne mondja meg neki! Akkor megígérem Önnek, hogy sohasem engedem csinálni többé.

— Ugy sejtem, hogy lord Dalton volt az, nemde kedvesem?

— Igen, de ne mondja meg senkinek! Menjen most Miss Hamiltonhoz! De kérem, ne mondjon semmit!

Miss Hamilton nyugtalanul ugrott fel, mikor az orvos a mellékszobába lépett és néma rémülettel nézett az arcába. A bánatos szemek és szigorú ajkak rögtön megmondták neki, hogy mi történt és szóltanul hanyatlott vissza a székbe.

— Nincsen tapasztalatom, ilyen fajta ujdonságokat közölni — mondta Stevens hidegen — és természetesen nem az én feladatom, hogy szemére vessem mulasztását. Csupán azt akarom röviden közölni Önnek, hogy tanítványa áldott állapotban van.

VIII.

A legszükségesebb tanuk jelenlétében és a legnagyobb csendben vette feleségül lord Dalton Mona Butlert. Rejtett célzásokra vonatkozólag néhány híres orvos kijelentette, hogy Mona tulfiatal ahhoz, hogy meg nem engedett beavatkozásokat végezhetnének rajta és a kis lady Dalton kényszerítve volt, hogy anya legyen,

mielőtt még tizenötödik évét elérte volna.

Eleinte minden éjszaka, melyet együtt töltöttek, ünnep volt számára. A férfi megtanította a gyönyör száz különféle módjára, könyveket hozott neki a szerelemről és vágyait mindig újból és újból felizgatta azokkal a különös szerelmi dolgokkal, melyeket a világ min-

mint a lelke nagyon fiatal volt még.

Dalton egyszer megizelve a tiltott gyümölcsöt, minden közömbös volt előtte, ami nem fiatal és teljesen felvilágosítatlan volt. Nemsokára a legrettenetesebb szenvedélyben: a kegyetlenségben is élvezetét találta, egyelőre azonban meglegedve annyival, hogy a

Beszélő kép
Francia akvarell festmény

den országában tanult. De mikor vége volt a nehéz időnek és Monát igénybe vették a gyermek iránti gondok, mindig hidegebb lett és megengedte neki, hogy szórakozásait máshol keresse. Ahhoz, hogy féltékeny legyen, úgy a teste,

gyermekében szerelmet ébresszen maga iránt. Behizelgő lényével és a sok kalandos történettel, melyeket emlékeiből merített, ez nem is volt nehéz neki. Ha a szülők felfedezték játékait és megrémültek, mindig sikerült neki pénzajándék-

kokkal megnyugtatóni őket, ami könnyen ment, mert nagyon gazdag volt.

Az első, akit nászutja alkalmával ismert meg, egy 12 éves kisleány volt — egy kis aranyhajú angol szépség, egy öreg lecsuszott kártyás leánya, aki saját becsületét már régen eladta, most hajlandó volt arra, hogy a leányaát is

menetkor megcsókolta és csak akkor pirult el, mikor első ízben fonta a karját a nyaka köré és megcsókolta, mikor pedig már voltak az üdvözlési csókon. Egy meleg decemberi napon autón kivitte St. Jean de Luzba és uzsonna után elkalandoztak az erdőben. Egy csendes helyen, sűrű bokrok között átölelte karjával Nellie kar-

getett volna, felgombolta a lányka ruháját, megnézte a nadrágocskáját és miután nyitva találta, oda dugta a kezét. A kicsike vérpiros lett, visszahúzódott és menekülni akart a karjaiból. De az szorosan tartotta, miközben szerelmes szavakat sugdosott a fülébe és ujjai feltölték az ingecskejét. Rövid ellenállás után nyugodtan maradt, bátran szétnyitotta a lábait és engedte, hogy ujjai megtapogassák. De az arca még mindig égőpiros volt és rövid időközökben mormogott: — Mit csinál ott... miért csinálja ezt?

Mégis engedte, ameddig a férfi akarta és azt is megengedte neki, hogy máshol is összekutassa a testét, habár ekkor ismét lángba borult az arca. Végül megengedte azt is, hogy egészen megmeztelenítse és megnézze a testét. Sokkal fiatalabb volt még, semhogy élvezetét találta volna e játékban, csupán valami izgató csiklandozást érzett az érintett helyen. Mindent engedett csinálni magával, anélkül, hogy izgatná magát és akkor sem tett ellenvetést, mikor Dalton a magas fölé fektette és tüzetesen megvizsgálta a testét. Végül oda sugta neki, hogy ez csiklandozza, mire a férfi más játékot ajánlott neki, anélkül, hogy zavarba jött volna, csak szemei tekintettek félénken félre, mikor játszania kellett vele. Késő éjszaka pedig Dalton felkereste őt az ágyában és buja szemekkel gyönyörködött meztelen testében.

Legközelebbi áldozata szintén egy ártatlan 13 éves teremtes volt, kinek ösztöne azonban már ébredtebb volt. A lányka szégyenkezve nézett körül, mikor megcsókolta, izgatottan szaladt tova, mikor azon ürüggyel, hogy lesimítja a ruháját, megtapogatta fiatal melleit és biborpiros lett, mikor egyszer az erkélyen ülve, kilátsoztak a fehéreneműi. De Dalton ennél a gyermeknél is, akit a természet erős fegyverekkel szerelt fel a tisztasága ellen intézett támadások visszaverésére, talált egy csodálatos pontot. Egy napon, mikor bevásárolni ment a leánykával, észrevette, hogy Eszter szeret pénzt költeni és ebből sohasem volt elég neki. Meghívta a lányt, hogy egy hetet töltsön a villájában, míg szülei Spanyolországba utaznak és mikor a lefekvés ideje elérkezett a saját szobájába kísérte.

(Folyt. köv.)

Élő képek
akvarell festmény

elkövetitse. Dalton mindkettőjüket egy biarritzi szállodában ismerte meg és azzal kezdte meg a kisleány megostromlását, hogy Mason urnak száz fontot „kölcsonzott.” A kicsike szívesen követte sétáin és kirándulásain, jövet és

csu kis testét, megcsókolta rózsás arcát és ajkait és sugárzó, kék szemeibe nézett. A leányka karcsu termete szorosan simult hozzá és a bájos arc ártatlanul mosolygott reá.

Anélkül, hogy sok szót veszte-

Egy szüz utazása Pesttől Bécsig

(Egy agglegény jegyzetei)

Bécs ezerkilencszáztizenháromban. A világ legkedvesebb városa. Ünnepe, ha pár napra felmehetem. Volt ott néhány ismerősöm — az a szó, hogy „ismerős” nem helyes magyarul — felkerestem egyszer egyiket, máskor másikat, ahogyan a hangulatom diktálta.

Éppen elég társaság voltam magamnak azokkal együtt, akiket meggondolás után kiválasztottam. Így egy cseppet sem voltam elragadtatva, amikor Viktor barátom megkért, hogy kislányát kísérem el bécsi rokonaihoz.

Mondom, nem voltam elragadtatva, de lehetetlen volt nemet mondanom. Tulságosan jó barátságban voltam a családdal. A kislányt nem nagyon ismertem, tudtam róla, hogy gyermek, most került ki valami Sacré-coeurből, vagy másféle zárdából — nem érdekelt az egész eset. Viktor mondta, hogy alig jött ki az intézetből, már menyasszony is lett, egy főhadnagy veszi el, akit ismertem és utáltam.

Sebaj, elviszem Bécsig, ott átadom a rokonoknak, többre nem kötelez a barátság. Ha egy kicsit unatkozni fog a gyermek utközben, annyi baj legyen, kibírja. Én is kibírom azt a négy órát és egy-néhány percet. A Staatsbahnhofon várják, átadom, elbucszunk, talán eszébe se jutunk többé egyik a másiknak.

Nyár volt és borzasztó meleg. Épeszü ember nem utazott egészen nappali vonaton. Volt ellenben egy nagyon kellemes gyors, hat óra néhány perckor indult a Nyugatról és féltizzenegy táján érkezett Bécsbe. Természetesen ezzel megyünk.

Anyja elkísérte az állomásra, felrakta szépen, ahogyan dukál, ellátta ezer jó tanáccsal, annyit beszélt, annyit mondott, hogy végül valóságos megkönnyebbülés volt számomra, amikor a sok hiábavaló beszéd után még az integető fehér zsebkendő is eltűnt a Nyugati örült ember forgatagában.

Egyedül maradtunk ketten az elsőosztályú fülkében. Az ut első félórája nem volt unalmas, mert beszereztem egy csomó olvasnivalót s egy doboz Kuglert, az ő számára pedig különféle külföldi képes ujságokat. De háromnegyed óra múlva nem volt csokoládé, ő átnézte az összes magazinokat, én meg tisztában voltam a Tisza kormány bukási eshetőségeitől kezdve a levelezés-házasság meg lakásbérlet-hosszig, amely utóbbi ugye az apróhirdetéseket jelenti. — És nem volt mit csinálni az ut többi részén.

Csak nem ülhettünk egymással szemben, mint két tuskó? Igen illedelmes és helyénvaló társalgást folytattunk le zárdáról, tanulásról, vőlegényről, tehát mindketten korrektül viselkedtünk, mint két jólnevelt társadalmi lény és időközben förtelmesen unatkoztunk, ahogyan azt az illendőség megkívánja.

Esztergom környékén járhattunk, amikor a bal eset megtörtént. Ne tessék megijedni, nem siklott ki

a vonat. A szerencsétlenség külsőleg egészen kis-méretű, mondhatnám jelentéktelen volt.

Csupán annyi, hogy a fésűje — akkoriban a hölgyek még fésüt hordtak hosszú hajjukban — a fésűje lógott egy darabig vastag hajfonatán, azután leesett. Kissé előrehajolva ült és így történt, hogy az arcátlan jószág belekerekedett pont a ruha alá, a kislány hátába.

Jaj, be zavarban volt a kicsi! Elpirult, izgett mozgott, sejtelve se volt arról, hogy mit csináljon. Én csendesen mosolyogtam a kicsi libán. Nem mondhatom, hogy nem mulattattott a szituáció.

Tulajdonképpen csak most kezdtem megnézni. Meg voltam lepve. Arcocskája több mint csinos. Szép. Nem egészen szabályos, de az unalmas is, a klasszikus szépség. Nyaka, már amennyire kilátszott szemérmes ruhájából, gömbölyű, gusztusos. Alakja nyulánk, hirtelen felnőtt bakfistermet, fejlett, lábai igen formásak — egyszóval nő, sőt figyelemreméltó nő.

Hagytam egy darabig, hogy kinlódjék. Aztán felálltam — szembe ültem vele, neki hagyva a menetirányt — s megkérdeztem.

— Segíthetek? — azzal választ nem várva, szépen benyultam a ruhája és az inge közé s kezdtem keresgélni a csunya fésüt. Hát csak nem hagyhattam Bécsig ebben a szoruló helyzetben.

Rémült tekintetet vetett rám, amivel azonban nem nagyon törődtem. Szépen kitapogattam, hol a szemtelen fésű, bent volt bizony, az őv tartotta, hogy még lejjebb nem kerekedett.

Csak éppen annyi baj volt, hogy a kezem a ruha és az ing között volt, a fésű meg éppen az ing alatt.

Tehát visszavonulás — kezdett már melegem lenni — megérthetik kérem, nem azért tettem, de hát okvetlenül szükséges, kikerülhetetlen volt, a mama mindenre adott tanácsot odahaza, hogy mit csináljunk, de erre éppen nem gondolt, újra be kellett másznom, ezuttal éppen az inge alá.

Jaj de kedves háta volt! A bőre bársonyos, lágy, nem eresztette, vonzotta a kezemet, mint valami mágnes.

Percekbe telt, amíg a fésű előkerült. S hogy sajnáltam, amikor kint volt!

Biztonságosan próbáltam mosolyogni, amikor kezébe adtam. Ő is mosolygással kísérletezett, de igen gyengén sikerült neki, elpirulni annál inkább. Lángot velett az arca egy pillanat alatt, szemei megnevésedtek, valahogy nagyon furcsán nézett rám. Egészen megbolondított az alalatt a pár másodperc alatt.

Egy szót se szóltam. Mellé ültem s megfogtam a kezét. Simogattam. Őt egyelőre mindennél jobban érdekelt a Duna méltóságáteljes hömpölygése, vagy legalább is úgy tett, állandóan kinézett az ablakon.

Közelebb huztam magamhoz. Egészen közel.

Fürdődresszek, Gummisapkák, Gummifürdőövek
legolcsóbban az **E L B E**
harisnyaházakban. Timișoara. Józsefváros és Gyárváros

Engedte. Simogattam a haját. Semmi kifogás. Benne is láthatóan ugyanazok a titokzatos erők dolgoztak, amelyek engem kergettek, csak éppen, hogy ő nem tudta, mi ez az egész.

Tudják, hogy van az ilyen játékkal. Ha az ember egyszer elkezdte, folytatja, s ha folytatja, halad vele. Félteton megállás lehetetlen, sértés vagy tulajdon hülyeség bebizonyítása. Esetleg mindkettő egyszerre. Néha-néha megszólalt-forma a lelkiismeret bennem — mit teszel, rád van bízva, hogy őrizd — de hamar feleltem magamnak — hiszen, amit teszek, az semmi.

Tovább simogattam. Arcom hozzáért arcához. Kissé gyorsabban kezdett lélegzeni, az volt minden reakció.

Egyszer kivettem hajából a fésűt, amit szép gondosan oda visszarendeztettem, szépen bebecsuszattam a hátába, pontosan az inge alá. Összerázkódott, inkább a meglepetéstől, de ellenkezés nélkül hagyta, hogy kivegyem, s úgy ült, úgy dült, hogy lehetőleg kényelmesen simogathassam a hátát.

Nagyon sokáig tartott, amíg kikerült a fésű. Jó nyolc-tíz percig. Amikor kivettem, szépen átöleltem a leánykát, ajkaink találkoztak, megcsókoltam, forrón, vággyal, hosszan.

Az elején hagyta, a közepén visszacsókolt, a vége felé megölelt ő is, szorított, erősen, ügyetlenül. Nem volt szegénykének semmi gyakorlata.

Csendben voltunk, egyikünk se beszélt. A fésűvel játszottam, labdáztam, közben csókoltam, a száját, az arcát, a haját, mindenütt, ahol értem. Elég kis terület állott máskülönben rendelkezésre. A nyakánál lejjebb nem juthattam a ruha miatt.

Egyszer csak vettem a fésűt s szépen bebecsuszattam újra az inge alá, ezuttal nem a hátába, hanem elől. Néztem, milyen arcot csinál. Meg volt döbbenve, de nem nagyon. Mikor utánanyultam, megfogta a kezemet erősen szorított rajta, vehettem biztatásnak is, ha akartam. Azután összefonta karjait a mellén. Ellenállott.

Szelid erőszakkal hatoltam be. Mikor már bejutott a kezem, engedte, hogy keresgéljem a fésűt. Kivettem egy másodperc alatt, az ülésre hajítottam s visszamentem újra az inge alá.

Jaj de gusztusos mellecskéi voltak! Kicsi, hogy a tenyerembe belefért — nincs nagy kezem — érintésre ruganyos, mint a labda, a csepp bimbók az izgalomtól meredtek — mondhatom, rég nem tapogattam ilyen kedvemre való kicsi nőt.

Erősen lihegett. Hagyta, hogy kutassam, simogassam a ruha alatt pompás kicsi testét, arcára kiült a kéj, amit a sohasem tapasztalt férfiérintés okozott. Rámdült, hozzám simult, olyan szorosan, ahogy csak tudott.

A szoknyája alá kerültem. Körharisnyakötője volt, térde felett pár centiméterrel kezdődött a meztelen bőre s tartott egészen fel, egy csepp bugyi volt rajta, ami azonban a kutató kezét semmiképpen sem akadályozta.

Simogattam a combjait, hasacskaát, ujjaim közt morzsolgattam selyemszárait, amelyek minden biztonnal pompás dolgokat rejtettek maguk közt. Közben csókoltam természetesen. A ruháját a nyakán nem lehetett kigombolni, nem tudtam erősen lehatolni a számmal, kénytelen voltam a combjain folytatni.

Közben egy-két megállás, amikor állomáshoz

közeledtünk, gyorsan rendbeszedtük magunkat s úgy ültünk, mintha testvérek volnánk. Senki se jött. Az idő is eltelt, besötétedtünk szépen.

— Le fogunk feküdni aludni, kicsike. Jó? — kérdeztem, de nem vártam feleletet. Megkerestem a kalauzt, elrendeztem. Értelmes ember volt, vagy leg alább is kinyílt az esze, amikor két koronát adtam neki. Nagy pénz volt. Hajlongva sietett elhuzni a függönyt, kékre oltatta a villanyt, jó éjszakát kívánt és ránczárta az ajtót. Volt még hátra vagy másfél-óra az egész jó éjszakából.

Kihúztam a finom üléseket szélesre s melléfe-küdtem. Testünk szorosan összesimult, éreztük egymás szivedobogását, lihegését. Mindent, mindent összejártam már ruhája alatt kezemmel. Semmi rejténivalója nem volt már előttem.

— Kicsi, te most levetkőzöl — mentam. — Mindent leszedek rólad, nem jön senki ide s ha mégis találna zörgetni valaki, lesz időt, hogy magadra huzd ezt a takarót. leteszed a fejed a gummipárnára és szépen alszol. Én a másik sarokban, ülve fogok ez esetben aludni, mindenesetre egyhamar nem ébredek fel kinyitni, el tudod magad nyugodtan rendezni. És most játszani fogunk. Jó?

A ruhát egyszerre szedtem le róla, azután lassan, élvezettel húztam le egyenként a többi aranyos öltözké ruhadarabjait. Nem volt valami tulsok. Mégis beletartott vagy tíz percbe, amíg meztelenül feküdt mellettem.

Igazán gyönyörű darabka nő volt. Mondtam már, nyulánk, a teste a legszabályosabb, amit el lehet képzelni, a mellei két kicsi csoda, combjai hosz-

— Fotó „Káviár” Timișoara —

szukásak, nem vékonyak, nem vastagok, a lábai formásak, köztük... felettük sűrű, hosszú sötétbarna selyem — a hátán feküdt, ajkai félig nyitva, szemei kéjt vártak, kértek, könyörögtek. Játszottam vele. Simogattam, csókoltam mindenütt, a mellét, hasát, lejjebb, ő hagyta, csak várt, kért a tekintete, a mozdulata, a fekvése, egyre többet, a kék világítás is hozzájárult, kerítőnek állott, biztatott, jobban, mint teljes sötétség, nem volt fény s mégis mindent mutatott, nagy, mély árnyékokkal... megörüléshez voltam közel.

Alkoholt ivó emberek mondják, megtörténik a legrészegebb állapotban is az emberrel, hogy egyszerre, minden érzékelhető, külső ok nélkül kijózanodik hirtelen s látja, milyen részeg volt egy másodperc előtt, milyen visszás, fonák dolgokat cselekedett.

Nem tudom, sohasem voltam alkoholtól részeg. Azt azonban tanusíthatom, hogy szerelmi mámorból létezik ilyen, felfogható ok nélkül való pillanatalatti kijózanodás.

— Jaj, hát mit csinálók! Rámbiztak egy iskoláslányt, hogy kísérem el Bécsbe, csak úgy, hogy ne utazzék egyedül, nem mintha arra gondoltak volna, hogy védelemre is lenne szüksége, egyedül is elmehetett volna baj nélkül, most pont én, a család barátja, bizalmasa, a kiválasztott kísérő teszem szerencsétlenné! Hiszen ha a vőlegénye, az a pléhfejű pléhgalléros, ha észreveszi, hogy nem szűz a menyasszonya, a nászéjszakáján kergeti az uccára!

S alig mozdult az ajkam, hangtalan esküdtem:

— Becsületszavamra fogadom, ahogyan most szűz, olyan szűzen fog Bécsbe érkezni, szűzen fogom rokonainak átadni!

Egy pillanatig tartott az egész önmagammal való vitatkozás. Azután újra fölfeje hajoltam, a szemébe néztem, magamhoz huztam a fejét s megcsókoltam, szeretettel, végtelen gyöngédséggel. Nem egészen úgy, mintha testvérem lett volna, de valahogy ahhoz legalább kissé hasonlatosan.

Abban a szempillantásban észrevette a változást. Visszacsókol, de azonnal abbanhagyta s ő is belenézett a szemembe, mélyen kutatón.

— Mi van veled, nem kellek talán? Hát itt vagyok, tiszta meztelenül fekszem előtted, szűzen, várlak, gyere, kérlek, végy el már.

Ha eddig az egész kis história nem is lett volna több számomra, mint az érzékek játéka, nagyon-nagyon megszerettem a kicsit ebben a pillanatban.

— Ma nem lehet, drága. Neked szűzen kell megérkezned, úgy kell a vőlegényed karjaiba kerülnöd.

— Nem akarok! — kiabálta dacosan. — Te kellesz nekem, azt akarom, hogy te légy az első férfi életemben. Az hiszed talán, hogy Róbertet szeretem, hogy nem látom, milyen buta? A ruhája az szép, aranyos. Mindenki irigyelt az intézetben, hogy katonatiszt lesz a férjem. De nekem nem kell. Egy pillanatig se vonzott soha. Csak nem akarok többé zárdába menni, abból is elég volt egészen. Férjhezmegyek. Hozzá, máshoz, mindegy, aki előbb vesz

el. Asszony akarok lenni. De te kellesz nekem. Most, mindjárt! Gyere, végy el!

Csak a fejemet ingaltam csendesén. Ő csak annál hevesebben folytatta:

— Könyörgök, gyere, végy már el, hát nem kellek, ugye csunya vagyok, megundorodtál tőlem vagy mi van veled? Visszatart, hogy szűz vagyok? De hiszen nem is vagyok szűz, csak éppen, hogy még férfi nem érintett, mert nem volt rá alkalom eddig! Te, ha tudnád, miket csináltunk mi lányok az intézetben! Mindjárt nem tartanál olyan nagyon ártatlannak. Egy-egy tavaszi estén, amikor a nővér jó éjszakát kívánt, bezártuk a háló ajtaját, az ablak nyitva a kertre, bejött a virágzó hárs részegítő illata, a hold egy cseppet világított. Magamfajta lányok tizenketten, mindegyik külön spanyolfalas fülkéjében, külön aludt — de nem aludt egy sem. Előjött egyik, meginni egy pohár vizet, tiszta meztelenül, ahogy most én vagyok előtted, végigment a nagy szobán, mutogatta testét férfi híján a többi lánynak, azután a másik, a harmadik — végül alig maradt ki kettő-három, akik ágyukban felkötözkölve nézték, mit csinál a többi, de magukat mutatni nem akarták, azokra valamennyien rámentünk, lehúztuk róluk a takarót, le a hálóinget s meztelenül odahurcoltuk őket a szoba közepére — képzeld el, micsoda látványosság lett volna az férfiszemnek, tizenkét meztelen szűz vágyaktól égve, sejtésekkel tele, semmit sem tudva — aztán tapogattuk egymást, játszottunk egymás melleivel, amíg kemények lettek a bimbók, aztán az ágyakba kerekedtünk, kettesével, hármasával s egymáshoz tapadó testtel próbáltunk magunknak hazudni, hogy férfi az, akit szorongatunk. Így ment sokszor reggelig, másnap álmosan, karikás szemekkel ültünk az órán. Te, ha ilyenkor véletlenségből közénk csöppent volna valahonnan egy férfi, biztosan összeverekedtünk volna azon, hogy melyiké legyen előbb, végig haraptuk-karmoltuk volna egymást, hogy egy perccel hamarabb dobassuk el rég megunt szüzességünket, bármelyikünk, kivétel nélkül a tizenkettő közül. Hát mondd, ezek után még ártatlannak tartasz engem? Te, sok éjszaka a szememet nem hunytam le a vágy kinjától, de így megörülve még soha nem voltam, végy el, legyek a tied, hanem, így meztelenül kirohanok a fülkéből s felköltök valakit az utasok közül, nem mintha más kellene most kivüled, hanem csak hogy bosszút álljak rajtad...

Hosszu beszéde alatt, ami még hiányzott volna józanságomból, azt is mind visszanyertem. Szeretettel babusgattam-becézgettem a lánykát s igyekeztem vele megértetni, hogy lehetetlent kíván. Egyszerre félbeszakítottam a rábeszélést.

— Kicsi. Schwechatnál járunk, a kalauz mindjárt be fog kopogtatni felkelteni, itt van Bécs. Gyorsan öltözz fel, mert mégis mulatságos volna, hogy így találjon valaki, mit gondolsz?

Mintha hideg vízzel öntötték volna végig szegényeket. Megrázkodott s sürgősen, szótlánul öltözni kezdett. Egy perc alatt készen is volt.

A kalauz jött, először óvatosan kopogott, összeszedte a csomagot, készülődtünk, befutunk. A

Palma Ami az autónál a (8) Palma-sarok!

Mozielőadás
után a

Capitol mozi új

éttermében
vacsorázunk!

Kitűnő konyha, fajborok, olcsó árak!

(8)

Szives pártfogást kér: Betuker György tulajdonos

BOSZÁK ALBERT

műköszörtis. Temesvár IV. Bem u. 30.
Vállalja ollók, borotvák, kések szak-
szerű köszörlését. — Solingeni acél-
árak raktáron. (30)

Hajfestést

bármely színre garancia mellett vállal

Todorov Pál

hajfestő és női fodrász
Timișoara, Belváros, Rezső-ucca
Elsőrangú viz és vasondolás
Férfi és női manikűr

Vasgerendák és betonvas

nagy raktár és gyári vágonszállítás

Jäger József és Péter

vaskereskedőknél

Timișoara Józsefváros, Hunyady-ut 33
Telefon 326. 31

Ha szép akar lenni, használjon

Kalka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyóg-
szertárban Belváros.

PERFECTA

DOMBORMŰNYOMDA
CIMKEGYÁR
VÉSNÖKI MŰINTÉZET
BÉLYEGZŐGYÁR
TIMIȘOARA
STR. BURSEI
5

Ajándéklónak ne nézze a fogát,

Ajándékon ne lörje a fejét...

ilyesmit legolcsóbban beszerezhet

Joan Dumoni

órás és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu
Vacarescu 25 (Bemgasse.)

Holló Gyula

kocsigyártó
és autórugó
készítő

Timișoara,
III. ker.

Hattyu u. 42. sz. [46]

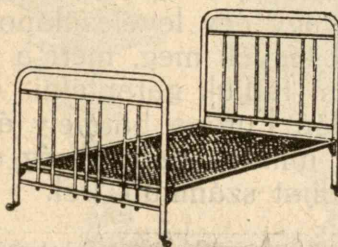
Parfumeria Kertész Lajos

Timișoara, Gyárvá-
ros, Fő u. 31.

Legfinomabb francia illatszerek, továbbá szappan, puderek és pipere-
cikkek legolcsóbb bevásárlási forrása. (34)

Müller

a legszebben tisztít, fest, vasal
Timișoara, Gyárváros

Sodronymatrácok, vas és rézbutorok

valamint gyermek és kerti asztalok, székek, padok,
mosdók, összecusukható ágyak erősen redukált
árakban: 40

Bozsák M. és Fia

R. T., Timișoara Tel.: 3-88

Eladási hely: Gyárváros, Alsó Árok ucca 10.
Árlap ingyen. Nagy készletek, olcsó árak

Szemüvegek, orvosi rendeletre is

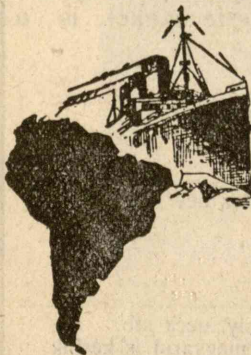
órák, ékszerek és azok szakszerű javítása

"Elvetia" VADÁSZ EMIL Timișoara II. Fő-ucca 36.

N.G.I. Navigazione Generale Italiana

Kényelmes és gyors utazás Észak- és Dél-Amerika
felé. Tengeri ut: **Genova-Brazíliaig 11 nap,**
Genova-Montevideo és Buenos-Aires
14 nap. [32-14]

Felvilágosítással szolgál díjmentesen a fiok: Timișoara, Bonnaz-utca 20.

Argentina, Brazília és Uruguay-ba az egyedüli
sággal, amelynek hajói csak délamerikai kikötőkbe futnak, egységes III. osztályu
hajók, „Cap Arcona” a világ egyetlen hajója, amely Hamburgtól Délamerikáig csak
12 napig megy. — HAMBURG-DÉLAMERIKAI GŐZHAJÓZÁSI TÁRSASÁG

KLEIN GYULA ügynöksége, Köz- pont: Timișoara

Str. I. C. Bratianu 6.

31 22

FIÓKOK: Arad, Bul. Reg. Ferdinand 62. Bucuresti, Bul. Dinicu Golescu 41 bis. Cernăuți, Str.
Reg. Ferdinand 27. Chișinău, Str. Negustorilor, Casa Barbatat.

Német hajók, német konyha, német kiszolgálás. — Gyorsvonat Hamburgig.

**MINDEN HÁZNÁL
LEGYEN**

HA NINCS - AKKOR VEGYEN!

Vizumokat és más meg-
bizásokat

Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

PODRÁTZKY

**Műbutorkárpitos, spe-
ciális bőrbutorok**

TIMIȘOARA II., Iskola-utca 10
Telefon 206. (31-4)

Minden
**Budapesti
kávéházban**

kérje a **Káviárt**

Dolly krém
puder
szeplőviz

Legszebb ajándék! Gyártja:
**Roth Jenő gyógyszer-tá-
rában Timișoara, Mehala**

Károlyi József

uri fodrász

Timișoara, Belváros, Jenőherceg-
utca 14.

Hajvágás hölgyek számára is.

Kató válása

Mult heti számainkban már röviden bejelentettük, hogy „Kató válása” c. Bán-dor könyvek legújabb száma sajtó alatt van. Bejelentésünket olvasóink általános érdeklődéssel vették tudomásul és az előjegyzések máris megindultak. Hogy azonban minden egyes megrendelőt azonnal ki tudjuk elégíteni, a könyvből az eddigi szokásos háromszáz példány helyett 500 számozott példány jelenik meg, tisztára könyvgyűjtők és könyvbarátok részére, kizárólag előzetes megrendelésre, kézzel számozott példányokban. Kató válása könyvárusi forgalomba nem kerül, azt csakis előzetes megrendelésre szállítjuk, tehát felhívjuk olvasóink figyelmét, hogy megrendeléseiket azonnal közöljék velünk. A könyv külföldön jelenik meg, bécsi kiadásban, négy darab a szöveghez teljesen hasonló fényképillesztéssel és az első két Kató könyvnek befejezéséül szolgál. Alább egy megrendelő lapot helyezünk el a lapban és kérjük olvasóinkat, hogy vagy ezen, vagy egy levelezőlapon megrendeléseiket haladéktalanul tegyék meg, mert a későn érkező megrendeléseket nem tudjuk garantálni. A könyv úgy belföldre, mint külföldön Európa bármely államába utánvét mellett szállítható, minden vámköltség nélkül, csupán 22 lei utánvételi díjat számítunk fel.

(E helyen levágandó)

Megrendelő lap

Alulírott megrendelem „Bán dor” műveinek **Kató válása** c. sajtó alatt levő legújabb könyvét, amit kérek a megjelenéskor alábbi pontos címre

belföldre 100 lei

külföldre 150 lei utánvét mellett a közölt négy darab fényképillesztéssel azonnal megküldeni. Eddig megjelentek:

Kató könyvek I. száma, *Kató*, egg urilány vallomásai, ára 100 lei, külföldön 150 lei;

Kató könyvek II. száma, *Kató* mint asszony, ára 100 lei, külföldön 150 lei;

Bán-dortól: „Vera naplója”, négy darabb fényképpel, ára 200 lei, külföldön 250 lei

Bán-dornak fenti könyvei még nincsenek meg, miért is kérem a most megjelenő *Kató válása* c. könyvvel egyszerre ezeket is a fenti árak mellett megküldeni.

(A nem kívánt szöveg törlendő)

olvasható, pontos név

olvasható, pontos hely, ucca stb.
Külföldről a városnevet magyarul is kérjük feltüntetni

Gál Manó könyvnyomdája Lugoj. (Lapkiadótulajd. S. Papp)